

نگاهی به ریشه های تاریخی ستم بر زن

کاوه امید
درک و شناخت ستم بر زنان یکی از سئوالات
کلیدی در آموزه های مارکسی به شمار می آید.
بقیه در صفحه ۳

دماچ اتمه د تاریخ یوانقلابی سنت

ح. بریالی

خه کمه یوه پیری ده چه دماچ
دمیاشتی داتمی نیتی، دا د بنخو
بقیه در صفحه ۲

گرامی باد هشت مارچ روز جهانی زن، روز اعتراض بر ستم جنسی!

هشت مارچ روز جهانی زن فرا میرسد. زنان و مردان آزادیخواه و برابری طلب جهان این روز شکوهمند را در همه ی جهان تجلیل می نمایند. هشت مارچ از منظر میلیونها انسان ستمبل اعتراض، مقاومت و مبارزه بر علیه ستم و آپارتاید جنسی است. در اندیشه زنان و مردان که با تلاش و مبارزه میخواهند ساختار دنیای نابرابر کنونی را دگرگون سازند، این روز، روز تداوم مبارزات تاریخی زنان و مردان آزادیخواه است که به مردسالاری و زن ستیزی نه گفته اند. هشت مارچ روز تجدید پیمان برای ایجاد جهان فارغ از ستم و بهره کشی جنسی است، روزی که بشریت آزادیخواه و در رأس آن جنبش سوسیالیستی طبقه کارگر در پهنه گیتی، آزادی و رهائی از هر قید و بندی را نوید می دهد.

دراغانستان هشت مارچ در شرایط تجلیل میشود که چهار سال پس از سرنگونی امارت اسلامی طالبان، اشغال کشور و مهندسی دولت تحت الحمایه سرمایه داری جهانی در رأس ایالات متحده امریکا، کماکان زنان در وضع اسفباری بسر میبرند. دولت جمهوری اسلامی افغانستان به رهبری کرزی، با وصف همه ی تبلیغات و ادعا های توخالی و پوچش هیچگونه حقی برای زنان قابل نیست. ستم جنسی با شدت تمام بیداد میکند، زنان همچنان در پرتو قوانین شرع اسلامی سنگسار و بشکل فجیعی بقتل می رسند. درکنوز، تخار، بدخشان، هرات و جلال آباد و ... دختران و زنان در اعتراض به آپارتاید جنسی و ازدواج های اجباری، دست به خود سوزی می زنند و در مواردی خودشان را در

بقیه در صفحه ۲

دیدار غیر منتظره ی امپراتور

افسانه خاشع
صفحه ۱۰

بازار آزاد پاسپورت در سفارتخانه های کرزی

شمیر هادی
صفحه ۵

فرخنده باد روز جهانی
زن!

کلرازتکین و هشت

مارچ

تهیه و تنظیم: افسانه خاشع

"رهائی زنان مانند رهائی تمام بشریت بدون تردید در پیوند با آزادی کار از سرمایه است فقط در جامعه سوسیالیستی است که زنان مانند کارگران می توانند از حقوق کامل برخوردار شوند." کلرازتکین

بقیه در صفحه ۹

مصاحبه کارگری خپه

با بصیر زیار
سردبیر نشریه
عصرجدید و مسئول
کمیته اجرائیه سازمان
سوسیالیستهای
کارگری افغانستان در
مورد کاریکاتور های
محمد پیامبر اسلام!

صفحه ۶

دغی ورځی ته یی تاریخی او وچت مقام وربښلی دی او دهر کال په تیریدو سره ددغی ورځی آزادی بښونکی او انسانی غوښتنی لا غښتنلی او دغه انقلابی سنت لا پیاوړی کیږی.

دافغانستان سیاسی تاریخ په کلی ډول سره او د دغو وروستیو دریو لسیزو په خاصه توگه په افغانی ټولنه کی وښودله چی دمجاهدینو او طالبانو حکومتونو، اسلامی ډلو او حتی کین اړخو قوتونو په خپل وار سره د ښځو دمقام، شخصیت، انسانی حرمت او پراخو آزادیو دټکولو او ځپلو په بهیرکی یی، یو برېنده تور تاریخ خپل په نامه ثبت کړ، او په همدی توگه داپایلی او کرغیږن یاد ښتونه به د هیڅ آزاد پاله انسان نه هیر نشی په دیره خاصه توگه ناولی جنسی آپارتاید، هغه دچین ددیوالونو جوړول دښځو او نارینه تر منځ، هغه زړه دردونکی سیاسی مخی چی د هغه په ذریعه د ښځو نه یی جنسی متاعی او ملکیتونه جوړی کړی وی، هغه تور چاپیریال چی په هغه کی آن ټول لمړنی حقونه د ښځو او انجونونه اخیستل شوی

لغو کلیه قوانین زن ستیز و برچیدن نظام مرد سالار و رهائی از نکبت نظام سرمایداری قطب نیرومندی را تشکیل دهد.

بدون سازماندهی جنبش زنان و طبقات محروم جامعه و ایجاد صف نیرومند و متشکل مقاومت بر ضد نمایندگان امپراتوری سرمایه، امکان نابودی سیستم و ارزشهای زن ستیز و آپارتاید جنسی ناممکن است.

فرخنده باد 8 مارچ، روز جهانی زن و مبارزه علیه آپارتاید جنسی

نا بود باد کلیه اشکال ستم جنسی!

سازمان سوسیالیستهای کارگری افغانستان
فبروری 24-02-2006

ادامه: دمارچ اتمه د تاریخ

دپوستون د نړیوالی ورځی نه دکمونیستی، سوسیالیستی گوندونو او د آزادی غوښتونکو او مترقی جنبشونو لخوا، لمانځنه او درنښت کیږی، ځکه چی دغه پیل او پاڅون په ټولو تیروشویو لسیزوکی، د انسانی اعتراضونو د هغه ستم او بی عدالتی پرضد چی پر ښځو روان وو او دی، د دغه ټینگ نړیوال خوزښت سره کلک تپون لری، او د همدی کبله ده چی د مارچ د میاشتی اتمه د یو انقلابی سنت په نامه دمیلیاردو انسانانو دعترض غږ گرځیدلی او په ټوله نړی کی د ښځو د تبعیض پرضد، د اسلامی حجاب یا برقع پرضد او دتور ارتجاعی، اقتصادی اسارت له منگولونه د ښځو د خلاصون

ادامه: **گرامی باد هشت مارچ..**

کام امواج رودخانه ها می سپارند، مرگ فجیع را بر زندگی برده وار ترجیع می دهند. در اغلب مواردی بدست پدران، شوهران و بستگان مرد شان به شکل فجیع به قتل میرسند.

در زیر سلطه رژیم قاجاقبران، ازدواج های اجباری کودکان قانونی است، زنان و دختران که از ازدواج های اجباری فرار میکنند زندانی میشوند و هیچگونه امنیت و رفاه برای شان وجود ندارد.

پارلمان افغانستان، به استثنای افراد معدودی، متشکل از جنایتکاران است که امروز بصورت انتصابی و یا به زور اسلحه و پول بنام نمایندگان انتخابی مردم وارد آن شده اند. پارلمان با ماهیت ارتجاعی و ضد دموکراتیک اش، مرجعی است که در آن شکنجه گران، سرداران جنگی، تاجران مواد مخدر، نژاد باوران، که همه پدیده ها را از عینک ارتجاعی و ضد انسانی «آریائی»، و غیر «آریائی» ویا قومیت میبینند، در آن گرد هم آمده اند.

انتصاب سمبرک چند زن مرتجع در انتخابات قلابی سال گذشته که بیشترشان متعلق به جنایتکاران جنگی اند نمی تواند بیانگر حضور و مشارکت زن در جامعه و مراجع قدرت شمرده شود. در واقعیت امر حضور و وجود آنها نوعی کسب مشروعیت دموکراتیک به نهادها و اپارات رژیم مزدور است. در عین حال، به استثناء یکی دو تن، اغلب این زنان مداحان و مدافعین احزاب و سازمانهای اسلامی- قومی اند تا مدافعان آزادی و برابری حقوق زن و مرد. بنا این عده هیچگاهی نمی توانند نماینده زنان زحمتکش و ستمدیده جامعه افغانستان باشند. و پارلمانی با این ماهیت و ترکیب نمی تواند مرجع وضع قوانینی در راستای برابری انسانی زنان با مردان باشد. بنابراین زنان افغانستان برای رسیدن و دست یافتن به حقوق شان و نفی و طرد ستم و آپارتاید جنسی به جنبش برابری طلبانه و سوسیالیستی خود نیاز دارند، جنبشی که با طرح مطالبات روشن و شفاف در معرکه سیاسی برای برابری زن و مرد و بخاطر

تل دوی د کارگری طبقی پیوستون!

ادامه: **دماړچ اتمه د تاريخ**

او آن د هغوی شان او انساني منزلت یې د ژویو کتار ته راتیت کړې وو.

دا او همدارنگه نور په سلگونو تاریخی په شاتگونه، هغه انسان سوزونکی زیریې وو او دی چې د اخوانیانو، طالبانو او سیاسی ملایانو سلطی او د هغوی د باندنیو پلویانو(هغه د پرمخ تللو هیوادو حکومتی کړیو) په ملاتړ، د افغانستان بنخو، نجونو او ماشومانو ته، دسپری جگړې او د تودی جگړې په بهیر کی داسلامی حکومتونو د راوستلو په غرض او یا هم دسیاسی اسلام او دینی شریعت دکامیابولو تربیرغ لاندی، افغانی ټولنی ته ورو بېنل شول.

دکرزی اسلامی جمهوریت چی په یو ډول نه یو ډول دتیرو تور تاریخی میراث نه په نوی قبا کی راڅرگند شو او د هغه ترکیب له ډیرو زنگ وهلو او کرغیرونو دبنخی ضد، آزادی ضد څیرو څخه جوړ شوی دی، که څه هم چی دبهرنیو نړیوالو قوتونو تراغیز لاندی یې یو څه خلاصون ته یې په ټولنه کی چانس ورکړی دی او په سمبولیکه توگه څو کسه بنخوته یې پارلمان او حکومت کی په برخه اخیستو سره، لار ورکړی ده. مگر په ماهیت کی هماغه پخوانی د (داموکلس توره) دبنخو په سر، د بنخو دآزادی په سر په افغانستان کی لا څړولی ده، هغه ماهیت د مسلی چی په ټولنه کی داساسی قانون او نورو قوانینو سره مستقیمه رابطه

لری، هغه ماهیت چی د بنخو دلاس او پینو نیونکو او خپلو نقش داساسی قانون او نورو قوانینو او داسلامی شریعت، دا د بنخی داسارت بڼکاره عامل سره تړون لری او څه نا څه دهمدی حاکمیت د څلورکلنی دوری په ترڅ کی، دهغه مفاد او نتایج په عملی توگه ټولو ته تر سترگو شوی دی.

مونږ په داسی حال کی چی د دغی نیکمرغی ورځی او انقلابی سنت لمانځنه کوو، د دغه کرغیږن، شوم او انسانی ضد میراث او څرگند او سیستماتیک ځناورتوب د بنخو پرضد، دټولنی د خلاصون دپاره، مترقی آزادپاله انسانان په گډه سره دغی آزادی بڼونکی مبارزی ته راغواړو مونږ ټول باید دغه انقلابی سنت د خپلو بی له ځنډه اعتراضونو په رڼا کی، د بنخو د آزادی په هکله لا پیاوړی کړو او د بنخو د حقوقو د دفاع غورځنگ لاپسی ستر، نړی وال، انقلابی او سوسیالیستی وگرځوو.

ژوندی دی وی دماړچ اتمه!

ظهور اولین اختلاف طبقاتی در تاریخ مصادف است با شکل گیری تخاصم میان مرد و زن در ازدواج تک همسری؛ و اولین ستمگری طبقاتی مصادف است با ستم مرد بر زن!
انگلس

ادامه: **نگاهی به ریشه های ...**

زن نیم جامعه بشري را تشکیل میدهد ولی در بسا عرصه های زندگی مورد تبعیض و تحقیر قرار میگردد. بخصوص در کشورهای عقب مانده ستم بر زنان به شیوه ی وحشیانه در اشکالی چون تبعیض، ضرب و شتم، تحمیل محرومیت، تنبه جسمی و روحی، زندان، شکنجه، خرید و فروش، مبادله، خونبها، فحشا، استنمار، کار شاقه و بردگی، اعمال میگردد. چه سرمایه داری انسانها را به شیوه ضدانسانی مورد بهره کشی قرار میدهد.

سنگسار زنان از جمله آمنه نمودی از توحش است که در جمهوری اسلامی افغانستان به رهبری کرزی و دم و دستگاه قضائی ارتجاعی آن بر زنان روا داشته می شود. سنگسار شکل وحشیانه مجازات و نابودی فیزیکی انسان است که در نظام حقوقی حکومت تحت الحمایه

اولین ستم طبقاتی مقارن است با ستم جنس مذکر بر مونث

سرمایه داری جهانی به سرکردگی امریکامجاز شمرده میشود. این نمونه ی از سلطه پابرجای سنت حقوقی جامعه های کهن است که هنوز سایه اش بر سروکله ی جامعه مدرن و امروزی سنگینی میکند.

در کشورهای غربی در عرصه های گوناگون پیشرفتهای زیادی در زمینه برابری زن و مرد صورت گرفته است که

با کشورهای عقب مانده قابل مقایسه نیست. اما با وجود این در کشورهای غربی هنوز اکثریت زنان کمتر از مردان در آمد دارند. و با وصف

گرامی باد هشت مارچ روز جهانی زن!

ادامه: نگاهی به ریشه های...

موجودیت قوانین که برخورداری از شرایط و امکانات برابر را از لحاظ حقوقی ضمانت می کند، زمینه و امکان دست یابی به شغل و مناصب بالا برای زنان در مقایسه با مردان کمتر می باشد.

فیمینیستهای بورژوا ریشه های ستم بر زنان را در رفتار ارثی و بیولوژیکی مرد می بینند، اما آموزه های مارکسی منشا و ریشه های ستم بر زن را نه در تفاوت بیولوژیکی و جنسی بلکه ناشی از شرایط اجتماعی و اقتصادی ارزیابی می کند. زنان کارگر نیز بخشی از طبقه کارگر جامعه است و رهایی آنان با رهایی طبقاتی شان رابطه تنگاتنگ داشته و بنا برین مبارزه علیه مردسالاری و سیاست زدودن آن از سرو صورت اجتماع، باید بخش جدائی ناپذیری از استراتژی مبارزات سیاسی کارگری را تشکیل دهد. در اندیشه مارکسی برابری زن و مرد بخش از مبارزه برای رهایی طبقاتی است. در دیدگاه فیمینیستهای بورژوا زن در مقابل مرد قرار داده میشود که در نهایت این شیوه نگرش، منجر به تبیین بیولوژیکی ستم بر زن میگردد.

متد سوسیالیستی

سوسیالیسم علمی هم ماتریالیسم تاریخی دارد و هم مسلح به منطق دیالکتیک است. بعبارت دیگر منطق سوسیالیستی بر اساس درک و شناخت تاریخ استوار است که به انسان بمثابه محصول تولید جهان طبیعی نگاه میکند که قادر است به دنیای پیرامونش تاثیر گذار بوده و همزمان خودش نیز با محیط پیرامونش تغیر میکند. نگرش سوسیالیستی نسبت به ریشه یابی ستم بر زن بر اساس ماتریالیسم تاریخی استوار است و ستم بر زن را در مناسبات اقتصادی و اجتماعی جستجو میکند. انگلس این ستم را بگونه رسا و روشنی با استفاده از متد دیالکتیک و مراجع علمی معتبر دورانیش توضیح میدهد. وی در کتاب منشا خانواده نشان داد که ستم بر زن پدیده ازلی نبوده است. در واقع او این ستم جنسی را پدیده ای نسبتاً تازه ئی در تاریخ بشر میدانند.

جایگاه زن در کمون اولیه

جمعیت شناس آمریکائی لیویس مورگان در

کتاب مشهورش بنام "تاریخ باستان" آن دوره را کمونیسیم اولیه نامیده است که در آن نه طبقه ای وجود داشته و نه از ساختار خانواده خبری بوده و نه دولت و مالکیت خصوصی وجود داشته است. در آن زمان نه مرد بر زن سلطه داشته و نه مرد بر مرد. انسانها ارزش اضافی تولید نمی کردند و تولید به اندازه مصرف صورت می گرفت. استثماری وجود نداشت

چون استثمار انسان از انسان در شیوه تولیدی پیشرفته تر پس از آنتر مانند امپراتوری برده داری در آسیای صغیر، مصر باستان، یونان و روم بوجود آمد.

انگلس به نقش کلیدی زن در جوامع باستان تاکید میکند. زن از مهمترین نقش اجتماعی در پرورش و تربیت کودکان و پرستاری از آنها برخوردار بود. جایگاه ویژه ی زن، نه تنها

برای زنده ماندن طایفه خود بلکه برای تداوم و بقا نوع تیره، دارای اهمیت اساسی بود. از اینرو جای تعجب نیست که در اساطیر و افسانه های کهن به نقش زن بمثابه آورنده ی زندگی و حیات نگاه میشود. تمام خدایان اولیه زن بوده اند و تنها پس از ظهور جامعه پدرسالار و طبقاتی است که با خدایان بزرگ مرد مواجه میشویم و در بستر و مسیر تحولات تاریخی است که با ابداع سیستم های متفاوت با تابوهائی مبتنی بر سازماندهی روابط زن و مرد مواجه میشویم و مشاهده می کنیم که چگونه برای کسانیکه از رژیم تابو و نرهای حاکم سرپیچی میکردند مجازات سنگین تعیین میگردد. یکی از این مقررات در این زمینه ابداع روابط جدید جنسی با محارم بود که نقش عمده در استحکام وثبات عشیره بازی میکرد.

در درون تیره همه اعضای آن با هم «برادر»، «خواهر»، «مادر» و «پدر» خوانده میشدند. کودکان متعلق بهممه پنداشته میشدند و کودکان در محیط اجتماعی مدرسالارانه رشد مینمودند. روابطه جنسی میان زن و مرد هم تیره ممنوع بود که در ذات خود اسباب رقابت میان مردان قبیله را فراهم مینمود. طبق نوشته انگلس در کتاب منشا خانواده و مالکیت خصوصی مرد ها برای یارگیری به قبائل و گروه های دیگر مراجعه میکردند. در حالیکه زنان برای جفت گیری

در درون تیره اصلی باقی میماندند (انگلس، ص. 121) در آن جوامع اشتراکی اولیه یک نوع روابط صمیمانه میان اعضای جامعه برقرار بود. در حالیکه روابط در جوامع امروزی بر معیارهای سلطه و تابع سازی و استثمار استوار است.

انگلس از مورگان نقل میکند: "تمام اعضای یک تیره ایروکوئی شخصاً آزاد بوده و میبایست از آزادی یکدیگر دفاع کنند؛ آنها از نظر امتیازات و حقوق شخصی مساوی بودند، ساچم (رئیس زمان صلح) و رؤسا هیچ نوع برتری نداشتند؛ آنها «انجمن های» اخوت بودند که بوسیله علائق خویشاوندی بهم وابسته بودند. آزادی، برابری، برادری گرچه هیچگاه فرمولبندی نشده بود، اصول اساسی تیره بود. تیره واحد یک سیستم اجتماعی بود که جامعه سرخپوستان بر بنیاد آن سازمان یافته بود. این امر، آن احساس استقلال و وقار شخصی، شعار جهانشمول سرخپوستان را، توضیح میدهد." (انگلس، ص. 126).

اصطلاح مادر مانند امروز در مورد خانواده بکار نمیرفت، بلکه مقوله کاملاً اجتماعی بود. مقولات مثل "پدر" و "خانواده" در سیستم اجتماعی مدرسالاری مانند امروز وجود نداشتند. روابط خویشاوندی تابع روابط جمعی تیره بحساب می آمد. در جامعه ی قبیلوی به برادر مادر هم بمثابه "مادر - مرد" نگاه میشد.

"خانواده" در درون سیستم قبیلوی در مرحله بربریت و رشد و انکشاف مسکن گزینی گروهی اولیه به شکل خانواده یارگیر هسته ی اولیه را تشکیل میدهد که نخستین بار بشکل مادر - خانواده و پدر - خانواده ظهور نمود.

ستم جنسی و ستم طبقاتی

دانش و آگاهی ما از جامعه های اولیه بر بنیاد فرضیه های عام استوار است. دانش معاصر جوامع اولیه را بمثابه شکل بسیار ابتدائی زندگی توسعه نیافته زندگی مدرن و امروزی برای ما تصویر میکند. در کمونیسیم ابتدائی مورگان مالکیت خصوصی، خانواده و دولت وجود نداشت. نه طبقه حاکم موجود بود و نه کارگران محکوم، نه سلطه مرد و نه فشار، و تحقیر و

ادامه: نگاهی به ریشه های...

طبقاتی را مقارن ستم جنسی؛ یعنی ستم مرد بر زن میدانند. وی در همان کتاب یاد شده مینویسد:

ستم مرد بر زن حکمروائی مینمود. جامعه بر اساسات و بنیاد های متفاوت برابری طلبانه دیگری استوار بود. ستم جنسی با تقسیم بندی جامعه به طبقات اجتماعی و رشد جامعه طبقاتی آغاز گردید. انگلس کتاب منشا خانواده و مالکیت خصوصی را براساس داده ها و نوشته های مورگان و تحقیقات که خود انجام داد نوشت. لیویس مورگان بنیانگذار مردمشناسی معاصر امریکائی و ادوارد تایلر انگلیسی اطلاعات مهمی را در این زمینه ها راجع به زندگی جامعه های اولیه جمع آوری نمودند. مجموعه این اطلاعات کمک میکند تا ما امروز تصویر روشنتری از جامعه های اولیه و نقش زنان در آنها داشته باشیم.

رونوشتها:

1- انگلس، منشاء خانواده و مالکیت خصوصی و دولت، ترجمه، مسعود احمد زاده

Morgan Lewis, (1877),
Ancient Society Or
Researches in the Lines of
Human Progress from
Savagery through Barbarism
to Civilization

طبق نوشته انگلس و به اساس فاکت‌های و اسنادیکه که وی از نویسندگان دیگر گردآورده است، زنان در تاریخ همیشه مورد ستم قرار نمیگرفته اند و دوره های درخشانی در تاریخ بشر و در تعدادی از جوامع اولیه وجود داشته است که زنان از حق برابری با مردان بر خوردار بوده اند. انگلس به دلایل گوناگون اجتماعی و ریشه های ستم در بستر تکامل اجتماعی جوامع اشاره میکند که چگونه نقش زنان تضعیف شده و به مرور زمان از صحنه اجتماع به حاشیه رانده میشوند. انگلس با مطالعه دقیق جوامع باستان و پس از تشریح مفصل سنت ها و رسوم نخستین جوامع باستان، به حق مادری اشاره نموده و مینویسد که:

" بر افتادن حق مادری، شکست جهانی- تاریخی جنس مونث بود. مرد فرمانروائی خانه را نیز بدست آورد؛ زن تنزل مقام یافت، برده شد، بنده شهوت مرد، و ابزاری صرف برای تولید فرزندان." (انگلس، منشاء خانواده، ص. 85).

البته انگلس دلایل این تغییرات را در انقلاب که در جامعه رخ داده است جستجو میکند. وی از دید ثروت از جانب مرد و وارد شدن جامعه در دوره مالکیت خصوصی را عامل این موضع برتر مرد نسبت به زن می‌شمارد. در نظام کهن نسب بر مبنای حق مادری بود و مرد میخواست تا ترتیب توارث را به نفع فرزندان خود تعویض کند. (همان منبع). انگلس تا آنجا پیش میرود که نخستین ستم

ادامه: بازار آزاد پاسپورت

تجانس ذاتی ترکیب گله یی از تیکه داران پست های کلیدی "دولت" کرزی اعم از جهادی های رنگارنگ و شرکای همکسوت غیرجهادی شان حاکی از آنست که تروریست های اسلامی و همه تیپ از جنایتکاران جنگی متناسب به حدت و شدت کارنامه های حیات ننگین خود در مقامات نان و آب دار دولتی از کابینه تا پستهای دست اول وزارتخانه ها، ولایات، ولسوالی ها، ریاستهای مستقل، مجالس پارلمان و سنا، سفارتخانه ها و کلیه نمایندگی های خارج از کشور نصب شده اند. یعنی این دولت متشکل از مولودات ماشینی اجرت بگیر جاسوسخانه های ملکی و نظامی روسی، محصولات آموزشگاه های قرون وسطایی الاظهر، قم، دیوبند و اردوگاه های "تریننگ"، تسلیح و سوق و اداره پشاور و سپاه پاسداران ایرانی میباشد.

اینان که مبارزه و جهاد را از خس دزدی آغاز کرده اند، با سپری کردن دوره های آزمایشی خردزدی، کفن دزدی و خانه دزدی تا آدم دزدی، "ریشن" دزدی و خیمه دزدی به صف دریانوشان جهادی پیوستند.

در ادامه این اشتغال و در کنار مفاهیم ابداع شده ی "ملی مذهبی" مانند غارت کاروان های سلاح ها و مهمات "اهدائی"، تاراج قطارهای اکمالاتی لوژستیک طرف های رقیب زیر نام "غنیمت" این قطاع الطریقی، فروش زن های برادران شهید همسنگر جهادی و زنان و دختران ربوده شده از اهالی بیدفاع مناطق تحت نفوذ رقبای جنگی به شیوخ عرب، فروش سنگرها و مناطق تحت نفوذ خود به دشمن، فروش سلاح های قدیمی و جدید وزارت ها و قطعات نظامی، فروش آثار باستانی موزیم، کتب قدیمی و نسخ قلمی نایاب آرشیف ها و کتابخانه ها، پشتوانه های ارزی و جنسی بانک ها، لوازم درسی مکاتب و مؤسسات تحصیلی، "وند" های (دستبرد جهادی) زیرزمینی در بنیادهای کانکریتی تعمیرات، ریشه های درختان مثمر، منابع زیرخاکی باستانی و معادن کشور، فروش اوراق بهادار و اسناد محرم، دزدی کودکان غرض فروش زنده و یا اعضای بدن آنان پس از سلاخی، فروش چندین مرتبه یی پروژه های بازسازی به "ان جی. او" های تو در تو و بالاخره همه چیز فروشی این دزدان مدافع

بقیه در صفحه ۱۱

**زنان را به عرصه کار تولیدی
اجتماعی وارد کنیم؛ آنها را از
"بردگی خانگی" رها سازیم؛ از
انقیاد خرفت کننده و حقارت
بار در زنجیرهای ابدی و ازلی
آشپزخانه و بیچه داری آزاد
کنیم.**

لنین

مصاحبه کارگری خپه با بصیر زیار سردبیر نشریه عصر جدید و مسئول کمیته اجرائیه سازمان سوسیالیستهای کارگری افغانستان!

کارگری خپه: چنانچه می دانید در ماه سپتامبر سال گذشته روزنامه دانمارکی Jyllands Posten کارتونهایی از محمد پیامبر اسلام" به دست نشر سپرد که شاید بی ربط به حادثه 11 سپتامبر سال 2001 نبوده باشد، ولی بهر صورت در آن هنگام مسأله بعنوان یک نقد عادی مذهبی در ساحه یی فراتر از محدوده خوانندگان همان نشریه مورد توجه قرار نگرفت. ولی حدود پنج ماه بعد از آن یعنی همین اکنون این مسأله با ابعاد مرگبار کاملاً سیاسی اش انعکاس جهانی یافته و از زمینه های مساعد اجتماعی یعنی فقر مادی و فقر فرهنگی کشورهای اسلامی قربانی میگردد. شما لطفاً برداشت و موضع سازمان سوسیالیستهای کارگری افغانستان در مورد عوامل سازماندهی و گسترده بهره برداری های سیاسی از جریان توطئه جاری را توضیح نمائید؟

بصیر زیار: بدون تردید تظاهرات و حوادث خشونتبار در بسیاری از کشورهای باصطلاح اسلامی کاراثر سیاسی داشت، واقعیتی که همه به آن اذعان دارند. اما آنچه در این میان حایز اهمیت است عوامل، ماهیت و پیامدهای حوادث نامبرده است. روزنامه دانمارکی که در سپتامبر سال گذشته دست به چاپ و انتشار کاریکاتور محمد زد، یک نشریه بشدت دست راستی، ضدخارجی و راسیستی است. این نشریه در گذشته نیز مدافع رژیم فاشیستی هیتلر بوده است. نشریه نارویژی که امسال به تجدید چاپ کاریکاتورها مبادرت ورزید، نیز به یک سکت بنیادگرای مسیحی تعلق دارد. هدف از اقدام محافل مذهبی و دست راستی در غرب نه دفاع از حق آزادی عقیده و بیان، آنطوریکه ادعا میشود، بلکه برجسته کردن و برترنمایاندن هویت مسیحی غرب بر هویت اسلامی کشورهای باصطلاح اسلامی است. این یک کمپین نیروهای مذهبی و راسیستی است که میخواهند انسانها را حول هویت مذهبی و ملی بسیج نمایند. نیروهای

طرف مقابل این درگیری نیز روشن است، اسلامیتها و ناسیونالیستهایی که از یک چنین تقابل سود سیاسی میبرند. شاید توضیح این نکته لازم باشد که چرا در سپتامبر سال قبل، زمانیکه روزنامه دانمارکی برای نخستین بار دست به نشر کاریکاتورها زد، غوغای این چنین برپا نگردید. اینجاست که نقش و منافع دولتهای اسلامی در منطقه بمیان میآید. رقابت میان ایران و عربستان در خاورمیانه قابل مکت است. تشدید تضاد غرب با ایران برسر مسله برنامه اتمی آنکشور و تلاش سران جمهوری اسلامی در جلب حمایت و سمپاتی مردم در کشورهای اسلامی، بویژه اظهارات تند احمدی نژاد علیه اسرائیل، مایه نگرانی عربستان سعودی گردید. چاپ مجدد کاریکاتورها به عربستان سعودی فرصت داد تا نقش اش در کشورهای اسلامی را به زیان جمهوری اسلامی برجسته سازد. اگر بخاطر بیاوریم اولین عکس العمل که به تحریم واردات دانمارکی و برچیدن آنها از مغازه ها انجامید از عربستان سعودی آغاز شد و دولت ایران بعدها به این کمپین پیوست.

همانطوریکه گفتیم پیامدهای سیاسی و اجتماعی این قضیه آن چیزی نیست که ما از آن نفع ببریم. تشدید این مسنله به تقویت جناحهای راست مذهبی و راسیستی میانجامد. نظر سنجیها در غرب پس از عکس العملها و تظاهرات خشونتبار مسلمانها بروشنی حاکی از آن بود که افکار عامه غرب برعلیه مهاجرین از کشورهای اسلامی نوسان داشت و ادامه آن یقیناً به تقویت راسیستها و تحت فشار قرارگرفتن هرچه بیشتر اقلیتهای مهاجر منجر میشود.

درین تردیدی نیست که نفس تقدس زدانی و تابو شکنی امر پسندیده ای است و مخصوصاً که رعایت و احترام نهادن به این تابوها از سر ترس، مصلحت و منافع باشد. کاریکه دولتهای غربی و بعضی از جریانات سیاسی انجام میدهند. ما خود اولین جریان سیاسی چپ در افغانستان بودیم که مقدسات دینی و ملی را صریحاً به نقد کشیدیم و همچنان به این کار ادامه میدهم. اما مطالعه مجرد و سنتتیک مذهب بدون درنظر داشت دست آورد ها و نتایج سیاسی و اجتماعی آن، یک برخورد غیرعلمی و غیر مارکسیستی است و حتی برای یک جریان جدی آتئیستی نیز قابل تایید نیست. بنابراین این مسله از همان آغاز مورد تایید ما نبود و آنرا بضرر جنبش طبفه کارگر و جنبش آزادیخواهی میدانستیم. نباید از یاد برد که حتی امر آزادیخواهی در

بسترهای متفاوت سیاسی و اجتماعی معنی و نتایج متفاوتی دارد.

کارگری خپه: درحالیکه اعتراضات برضد این کارتونها ظاهراً از لجنزار اسلام سیاسی آب میخورد، با درنظرداشت عصاره ی رسالت و نقش اجتماعی مذهب در دفاع از مشروعیت مالکیت خصوصی بر وسایل تولید و صدها تجربه عملی بویژه در سراسر جهان اسلام بشمول عراق، افغانستان و ده ها کشور دیگر، از نظر سازمان سوسیالیستهای کارگری رابطه سرمایه داری جهانی و دولتهای مربوط شانرا با اسلام سیاسی چگونه مبینید؟

بصیر زیار: درین شکی نیست که آلترناتیف اقتصادی یک حکومت اسلامی درین عصر مناسبات سرمایه داری است، مناسبات سرمایه داری که با یک روبنای سیاسی، حقوقی و فرهنگی خشن، قدیمی و استبدادی همراهی میشود. تبانی اسلام سیاسی با دول امپریالیستی غرب چه در دوره جنگ سرد و چه در زمان حاضر نیز بر کسی پوشیده نیست. کافی است که به دولتهای افغانستان و عراق که با مداخله مستقیم غرب به قدرت رسیده اند نگاه کنیم که چگونه اسلامیتها در پناه سرنیزه های آمریکا و ناتو بر کرسیهای قدرت لم داده و در پی اسلامیزه کردن جامعه اند. اما این واقعیت به معنی این نیست که تضاد و تقابل بخش دیگر از اسلامیتها مانند القاعده، طالبان و غیره با امریکا واقعیت ندارد و صحنه تیاتر بیش نیست.

بنابراین سرمایه داری بودن و ارتجاعی بودن دلیل بر این نیست که منکر تضاد و تقابل این نیروها شد، این گونه نگرش نه تنها نمیتواند تاریخ تاکنونی بشر را توضیح دهد بلکه هیچگونه پایه علمی و مارکسیستی ندارد. ماتریالیسم محض و غیر دیالکتیکی نیز سر از گریبان ایده آلیسم و مذهب بیرون میکند. صحنه مبارزاتی دنیای واقعی صف آرایی میان خیر و شر، خوب و بد و یا با ترمینولوژی مذهبی خدا و شیطان نیست و اگر چنین می بود، مشکل چندانی باقی نمی ماند. سرمایه داری از اساس بر رقابت و تضاد بنا یافته است، چیزی که براحتی میتوان در همه سطوح ملی و بین المللی آنرا نشان داد. سرمایه داران همانطوریکه در برابر کارگران بیرحم اند، برسر منافع با

ادامه: **مصاحبه با بصیر زیار...**

همدیگر نیز با درندگی تمام ظاهر میشوند، مگر آنکه در موقعیت قرار بگیرند که منافع شان بشکل یک طبقه در معرض خطر قرار بگیرد.

پس نه ماهیت ارتجاعی و نه ماهیت ضد کارگری مانع و مخلی بر تقابل آنها نبوده و نیست، تقابل و تضادی که در شرایط خاص میتواند به تبتانی و همسویی نیز منجر گردد.

کارگری خپه: در حالیکه کلیه مذاهب بویژه

اسلام سیاسی دعاگو و مدافع سرسخت مالکیت استثمار بر وسایل تولید بوده و کشورهای متمدن سرمایهداری کنونی آسوده ترین پناهگاه سردسته های باندهای تبهکار و تروریستهای جنایت پیشه اسلامی میباشد، شما خطوط قرمز محدود کننده آزادی های انسانی در مبارزه برضد مذاهب را تابوهای ساخت دموکراسی غربی میدانید و یا آنرا کار به اصطلاح حلقات معین ضد دموکراتیک این کشورها میندازید؟

بصیر زیار: در یک جمله اگر بخواهیم

پاسخ دهیم مسولیت اصلی بدوش دولتهاست، در هرکجا این رژیمهای سیاسی اند که مرزهای آزادی عقیده و بیان را تعریف و تعیین میکنند و رژیمهای حاکم در غرب اساساً بدلیل منافع مادی خود میخواهند این مرزها را پاس بدارند. حادثه کاریکاتورها این مسئله را به روشنی نشان داد. همه دیدیم که دولتهای ناروی و دنمارک با چه عجله ی خواستند مسولیت را بدوش نشرات معین حواله کنند و بر مواضع رسمی خود در رعایت تابوهای دینی مهر تائید بگذارند. وزیر خارجه ناروی بلادرنگ در کانال تلویزون الجزیره ظاهر شد و به موضع دولت اش در رعایت مقدسات دینی یکبار دیگر تاکید نمود. همانگونه که گفتم منافع اقتصادی و تجارتي علت اصلی در کوتاه آمدن رژیمهای نامبرده است. شرکتهای بزرگی که در خاورمیانه و کشورهای اسلامی منافع دارند، جزء اولین نهادهایی بودند که چاپ کاریکاتورها را محکوم کردند. اما در کنار دلیل اقتصادی سیاست پست مدرنیستی و جامعه چند فرهنگی دول غربی را نیز نباید فراموش کرد. سیاست ارتجاعی که با ظواهر دموکراتیک و رعایت حقوق اقلیتها، در عمل

به ایجاد گتوها و تشدید تفاوتهای اجتماعی انجامیده است. سیاست جامعه چندفرهنگی تا کنون یک سیاست مسلط است و نیروهای چپ و سازمانهای کارگری نیز در همین راستا عمل میکنند. احزاب چپ این کشورها بیشتر از همه به رعایت مقدسات و تابوهای دینی بویژه در مورد اقلیتها متعهد اند، بنابراین محدودیت آزادیها و رعایت مقدسات تنها محدود به دولت و حلقات محدود ضددموکراتیک این کشورها نمیشود.

کارگری خپه: در مورد نقش عمومی

کارتون سازی و کارتونهای سیاسی بخصوص در چهارچوب آزادی بیان، عقاید و افکار چه نظر دارید و آیا به تصویر کشیدن ویا مسخره ساختن مفاهیم و پدیده ها(گذشته از ماهیت های گوناگون آنها) در زمره حق یا حقوق انکارناپذیر منتقدین شمرده نمیشود؟ یا اینکه باید یک محدوده استفاده معین داشته باشد؟

بصیر زیار: کارتون یا کاریکاتور سازی

یک عمل نقد به شیوه هنری است و یک روش پذیرفته شده است. کارتون سازی بمثابه یک روش نقد جز از آزادی عقیده و بیان در جامعه ای دموکراتیک است. روشن است که در یک جامعه دموکراتیک آزادی عقیده و بیان حق پذیرفته شده ای افراد و نهادهاست. دولتهای غربی از جمله دولتهای دنمارک و ناروی نیز سردبیران نشراتی را که دست به چاپ کاریکاتورها زده بودند، مورد مواخذه و بازپرس قرار ندادند. اما انتقاد ما ازین دولتها اینست که آنها بیش از حد در برابر اسلامیتها کوتاه آمدند. ما چاپ کاریکاتورها توسط روزنامه های اروپایی را نه محکوم میکنیم و نه دفاع. عدم همنوایی با این حرکت را در پاسخ به سوال اول توضیح دادم، چونکه ما بمثابه یک سازمان سیاسی قبل از همه به پیامدهای سیاسی و اجتماعی مسئله توجه میکنیم.

کارگری خپه: چاپ کارتونهای محمد

توسط نشریه دنمارکی به نظر میرسد یک گامی بود در تقدس زدایی، آیا نباید انرا درگستره تابوشکنی، بخصوص تابوی دینی شمرده واز آن استقبال کرد؟

بصیر زیار: اگر فقط از زاویه تابو و تقدس

شکنی به مسئله نگاه کنیم، یقیناً خود را در کنار دست اندرکاران نشرات مذهبی و دست

راستی دنمارکی میبایم، اما اگر به پیامدهای سیاسی و اجتماعی آن دقت کنیم قضیه کاملاً فرق میکند. من به ابعاد سیاسی و اجتماعی مسئله در پاسخ به پرسشهای قبلی اشاره کردم و تکرار آنرا زائد میدانم، اما درینجا میخواهم به این نکته تاکید کنم که تابو شکنی فی النفسه هدف نیست و تابوشکنی همیشه در خدمت یک هدف سیاسی و اجتماعی خاص قرار میگیرد. هدف سیاسی نشریات دنمارکی و ناروی برای اذاحتن جنگ مذهبی، تحقیر و ایجاد نفرت از مهاجرین باصطلاح مسلمان بود و تا حدودی به اهداف خود دست یافتند. بنابراین تابوشکنی بر یک زمینه سیاسی و اجتماعی میتواند معنی یابد.

کارگری خپه: گفته میشود که گویا چاپ

کارتون های محمد هتک حرمت و توهین به اسلام است. از دیدگاه شما آیا واقعاً این اهانت به انسانهای معتقد به باور های دینی است و یا اینکه مراکز مشخص، حکومتات مشخص و جنبش های سرکوبگر اسلام سیاسی، انرا اهانت بخود میدانند؟

بصیر زیار: اگر از زاویه علم و فرهنگ

امروز بشری به مسئله نگاه کنیم، چاپ کارتونها یک امر عادی و روزمره است. اگر کاریکاتورها را توهین بشماریم، پس باید هرگونه انتقاد از اسلام را توهین به آدمهای مذهبی تلقی کنیم. بنظر من کارتونها از بی حقوقی زن و خشونت در اسلام پرده برمیداشت، مسایل که در تعالیم اسلامی و جوامع اسلامی یک پدیده ای غیرقابل انکار است. برعکس برخورد متعصبانه و ضددموکراتیک اسلامیتهاست که باید توهین به آزادی و انسانهای آزاد و مدرن امروزی تلقی گردد. من خود را در جای یک اسلامیت قرار نمیدهم، چونکه ارزشها فرق میکنند. برای اسلامیتست که گردن زدن انسانها دگراندیش یک امر مقدس است، طبیعتاً هرگونه انتقاد به باورهایش را توهین تلقی خواهد کرد. معنی آزادی عقیده و بیان در عمل هرگز بمعنی پذیرفتن اینگونه قید و بندهای مذهبی و خرافی نیست.

کارگری خپه: موضع دول غربی را در

معذرت خواهی های پی در پی نسبت به

ادامه: **مصاحبه با بصیر زیار...**

انتشار کاریکاتور ها چگونه ارزیابی میکنید؟

بصیر زیار: دولتهای غربی با معذرت خواهی های پی در پی عملاً با اسلامیتها همنوایی کردند و اصل آزادی عقیده و بیان را به فراموشی سپردند. دولتهای نامبرده با اینکار به آزادی عقیده و بیان صدمه زدند و به رعایت تابوهای دینی صحنه گذاشتند. کوتاه بینی بورژوازی پدیده نو نیست و این مسله ریشه در نظام سرمایه داری دارد. اگر به کارکرد اقتصادی این نظام توجه شود، دیده میشود که چگونه در دوران رونق اقتصادی هر سرمایه دار با افزایش تولید و بالا بردن سود شخصی خود در همان مقطع به ایجاد رکود اقتصادی در مرحله بعدی کمک میکند. سیاست پراگماتیسی از میکانیسم اقتصادی این نظام مایه میگردد. در دنیای امروز که جهان بیش از پیش پاهم نزدیک میگردد، تصادم و تقابل فرهنگ ها و شکل گیری یک فرهنگ فرامرزی و جهانی یک امر اجتناب ناپذیر است. بنا براین هرگونه برخورد کوتاه بینانه و مصلحت اندیشانه اشتباه است.

کارگری خپه: در قبال بحران کارتنونی

جاری یک تفسیر اینست که این تفرقه افگنی ضد بشری شگرد آشنای کلیه استثمارگران بغرض منحرف ساختن افکار عمومی از بحران ادواری و معضلات لاینحل تولید سرمایه داری مانند: بیکاری، گرانی، فقر، گرسنگی، امراض، انفلاسیون، استبداد پولیسی و غیره مصایب رو به گسترش حتی در کشورهای سرمایه داری "رفاه" بوده و مورد مشخص کنونی نیز ضمناً نوعی سرپوش گذاشتن بر ابعاد جنایتبار تجاوزات افسار گسیخته سرمایه داری جهانی تحت رهبری ایالات متحده آمریکا در سراسر جهان بخصوص عراق و افغانستان میباشد.

امری که انتخاب فکتور زمان در آن تابع ضرورت جلوگیری از پیش آمد اوضاع شبیه به پارلمان هالند، مقارن رسیدن دولت دانمارک به ریاست نوبتی اتحادیه اروپا و همزمان با اهدای گرداب هلاکت افغانستان از طرف اشغالگران آمریکایی به قوای ناتو با جعل جلوه های به اصطلاح خطر بنیاد گرایی و تروریسم اسلامی است که خود بنحو محیلانه بی دماندن روح تازه در قالب پوسیده

این پدیده شوم نیز میباشد. نظر شما درین مورد، توأم با نتیجه گیری و ارائه چگونگی موضع سازمان سوسیالیستهای کارگری افغانستان در قبال مبارزه برضد تابوی حدود بورژوازی آزادی و کلیه مظاهر توحش مذهب حسن خطامی برای این مصاحبه نیز خواهد بود؟

بصیر زیار: بنظرم درست نیست که سرمایه داری بمثابه یک فرماسیون سیاسی و اقتصادی را به ماشین نظامی و یک دستگاه پلیسی تنزل دهیم، من با یک چنین ردیکسیون موافق نیستم. درین شکی نیست که دولتهای سرمایه داری از بازوی نظامی و دستگاه پلیسی خود فعالانه استفاده میکنند و تا زمانیکه سرمایه داری در جهان موجود است، جنگ و کشتار ادامه دارد. اما آنچه نظامیگری و جنگ را برای این دولتها ضروری میسازد، منافع اقتصادی و سود آنهاست. تا زمانیکه سود و منافع اقتصادی در معرض تهدید قرار نگیرد، دولتهای کاپیتالیستی با هیچ نیرویی حتی وحشی تر از طالبان نیز مشکل ندارد.

تشدید قضیه کاریکاتورها میتوانست به ضرر شرکتهای اقتصادی بیانجامد و به همین دلیل سیاستمداران دولتهای غربی به شمول آقای بوش بلادرنگ چاپ کاریکاتورها را یکصدا محکوم نمودند. ادامه کشیدگی حول کاریکاتور با منافع آمریکا نیز همخوانی نداشت، استراتژی آمریکا در خاورمیانه و سایر کشورهای اسلامی جلب نیروهای اسلامی و تجرید جناح افراطی و ملیتانت آنهاست. آمریکا اگر بخواهد (که میخواهد) سلطه اش را در خاورمیانه تثبیت نماید، نمیتواند از تشدید روحیه ضدغربی و اوچگیری مخاصمات مذهبی دفاع نماید و یا بدتر از آن که خودش آنرا طراحی کند.

از حوادثی که شما در رابطه با اثبات چاپ کاریکاتورها بمثابه توطئه از جانب خود دولتهای غربی ذکر کرده اید، من شخصا چنین نمیبینم و بین این حوادث نمیتوان یک رابطه ضروری و منطقی پیدا کرد. شما توطئه غرب و آمریکا را از این جهت ضروری میدانید تا آمریکا حضور و حمله خود را در خاورمیانه و منطقه توجیه کند و گویا غرب و آمریکا ازین ناحیه سخت تحت فشار قرار دارد. بنظر من مشکل آمریکا در این مقطع در عراق و افغانستان، مشکل توجیه کردن حضورش نیست، کاریکه در آغاز حمله به آن احتیاج داشت. مشکل کنونی

امریکا تثبیت اوضاع و رژیمهای دست نشانده در این کشورهاست، امریکه با تشدید روحیه ضدغربی و تقابل مذهبی شرق و غرب همسوئی ندارد.

البته من در بالا موضع سازمان را توضیح دادم و درینجا یکبار دیگر تکرار میکنم. ما از یکسو چاپ کاریکاتورها توسط روزنامه های دنمارکی و نارویژی را یک امر معمول در یک جامعه سیکولار میدانیم، و عربه کشیها، جنگ و دندان نشانادانهای اسلامیتها را محکوم میکنیم، از سوی دیگر میدانیم محافل که عقب این کمپین قرار دارند، فاندمینتالیستهای مسیحی و راسیستهای کشورهای غربی اند که هدفی جز تشدید هویت دینی و نژادی ندارند.

درست هدف و نتایج سیاسی و اجتماعی این عمل است که جنبه ای تابوشکنی آنرا کم رنگ نموده و به آن بیشتر خصلت تحریک انگیزی و فتنه افگنی میبخشد.

اگر مایلید طنین آزادی خواهی و برابری طلبی در خارج و داخل افغانستان تقویت گردد، اگر به آزادی انسان و برابری کامل زن و مرد اعتقاد دارید، به سازمان سوسیالیست های کارگری افغانستان بی

پیوندید!

Asre- Jadid

[Http://www.asrejadid.org](http://www.asrejadid.org)

E-Mail:

editor@asrejadid.org

Post Giro:

1034513-0

402 58 Gothenburg

Sweden

ادامه: کلارا زتکین...

هشت مارچ روز جهانی زن، روز اعتراض به نابرابری جنسی و باور های مردسالار و نظام سرمایه داری است که فرودستی و محرومیت زن را توجیه می کند.

امسال ۸ مارچ را در شرایطی جشن می گیریم که اصلی ترین قربانیان فقر، جنگ، تجاوز، خشونت، بیماری، بیکاری، خودسوزی، خودکشی، افسردگی، تجارت سکس را زنان تشکیل می دهند.

ستم بر زن اساساً ریشه در ملزومات و مصالح اقتصادی و سیاسی جامعه سرمایه داری و بازار و سود و انباشت سرمایه دارد. جامعه ای که بر مبنای نابرابری انسانها بنا شده است خود نابرابری و ستم بر زن را هر

روزه تولید و باز تولید میکند. در افغانستان سالیان درازی است که زنان تحت ستم بوده و جزء محروم ترین، بی حقوق ترین و ستمکش ترین انسان های روی زمین بشمار می روند. ۹۶ سال است که از ۸ مارچ، به همت پیشروان جنبش سوسیالیستی، به عنوان روز اعتراض به نابرابری جنسی تجلیل بعمل می آید، اما در افغانستان تعداد اندکی از زنان اند که از تاریخ شکل گیری و چگونگی آن چیزی می دانند. روز هشت مارچ به پیشنهاد کلارا زتکین یکی از پیشگامان جنبش برابری طلبانه، بنام روز زن اعلام شد. به این بهانه می خواهم چند سطری راجع به این انسان بزرگ و انقلابی بنویسم.

کلارا زتکین یکی از پایه گذاران حزب کمونیست آلمان و از رهبران بین الملل زنان کارگر بود. بعد از جنگ اول جهانی او یکی از برجسته ترین چهره های جنبش کمونیستی بشمار میرفت.

کلارا در سال ۱۸۵۷ در خانواده یک معلم دنیا آمده و خود نیز در این زمینه تحصیل کرد. در آغاز جوانی با جنبش کمونیستی آشنائی حاصل کرد. کلارا در سال ۱۸۸۳ با Ossip Zetkin یک سوسیالیست آلمانی که در پاریس در تبعید به سر می برد، ازدواج کرد. ثمره شش سال زندگی مشترک شان دو پسر بود. Ossip Zetkin در جنوری ۱۸۸۹ در اثر ابتلا به بیماری سل مرد. یک سال بعد از آن کلارا به آلمان برگشت، این هنگامی بود که ممنوعیت فعالیت حزب سوسیال دمکرات آلمان ملغاً شده بود. او به عنوان یک زن تنها مجبور بود که به تنهایی از پس تربیت و

معاش پسرانش بر بیاید. در همین ایام او بعنوان سخنگو زنان سوسیالیست نقش هر چه بیشتری در حزب سوسیال دمکرات در رابطه با کار و فعالیت در میان زنان را بازی می کرد و در ۱۸۹۵ کلارا به رهبری حزب انتخاب شد.

کلارا در سال ۱۸۹۱ به سردبیری نشریه "برابری"، ارگان زنان سوسیال دمکرات آلمان برگزیده شد. روزنامه "برابری" حدود یک ربع قرن بخش از پلاتفرم جنبش سوسیالیستی آلمان در جهت تبلیغ و ترویج باورهای برابری طلبانه سوسیالیستی را تشکیل میداد. در آغاز نشریه "برابری" با تیراژ محدودی منتشر می شد. ولی از سال ۱۹۱۰ بعد تیراژ این نشریه بسرعت افزایش یافت و در سال ۱۹۱۳ تعداد مشترکین این نشریه به ۱۱۳ هزار می رسید.

کلارا اعتقاد عمیق داشت که تنها در نظام سوسیالیستی ممکن است انسان ها، فارغ از جنسیت شان، به برابری کامل سیاسی و اقتصادی دست یابند. در کنگره موسس انترناسیونال دوم، ۱۸۸۹ پاریس، او در سخن رانی اش که بعد ها یکی از جهت گیری ها اصلی جنبش سوسیالیستی در این زمینه شمرده شد، بیان داشت که برای امکان پذیری و تحقق آزادی اجتماعی فتح و بدست آوردن حقوق سیاسی مانند برابری در قبال قانون و حق رای عمومی کافی نیست. با این تبیین او یکی از منتقدین سرسخت جنبش های بورژوائی بود که افق شان از رفرفرم های سیاسی در مناسبات کاپیتالیستی فرا تر نمی رفت. رفرفرم هایی که در بعضی زمینه ها می توانست باعث تقویت جنبش عمومی گردند. به اعتقاد او این رفرفرمها بیشتر به نفع زنان بورژوا و تحکیم سلطه بورژوازی بود.

سر انجام در این کنگره خط مشی رسمی جنبش سوسیالیستی در مورد زنان به تصویب رسید. این کار به همت، نقش و تلاش کلارا زتکین ممکن گردید. او با رجوع به مارکس، بیل و انگلس مدعی بود که بسیج و سازماندهی زنان برای تقویت جنبش کارگری امری لازم و ضروری است.

با پیروی از مصوبات کنگره های انترناسیونال دوم سال ۱۹۰۷ در اشتوتگارت و سال ۱۹۱۰ کپنهاگ، کلارا کنفرانس بین المللی زنان را فراهم خواند. در کنگره اشتوتگارت کلارا به رهبری اولین سکرتاریای بین المللی زنان انتخاب گردید. در سال ۱۹۱۰ او از احزاب سوسیالیست، سازمان

های زنان و سازمان های کارگری که اعتقاد به امر مبارزه طبقاتی داشتند دعوت بعمل آورد تا در گردهمایی مشترکی شرکت نمایند. در کنفرانس بین الملل سوسیالیستی ۲۶-۲۷ اگست سال ۱۹۱۰، ۳۰ زن از ۱۷ کشور جهان در کپنهاگ دورهم جمع آمدند. در این کنفرانس ۴۰ زن از دانمارک، ۱۲ نفر از سویدن، یک نفر از ناروی و ۵ نفر از فنلاند بودند. این شرکت کنندگان، اتحادیه ها و سایر سازمان ها و نهادهای زنان در جنبش کارگری را نمایندگی می کردند.

این کنفرانس دومین کنفرانس زنان سوسیالیست به رهبری کلارا زتکین بود، به پیشنهاد او تصمیم گرفته شد که روزی به عنوان روز جهانی زن تجلیل گردد. یک سال بعد در ۱۹ مارچ ۱۹۱۱ برای اولین بار این روز تجلیل شد. دلیل انتخاب این روز این بود تا آگاهی سیاسی زنان و همچنان همبستگی بین المللی آنان را تقویت نماید. در سال ۱۹۲۱ هشت مارچ رسماً به نام روز زن اعلام شد. در اثر ابتکار کلارا بود که جنبش زنان سوسیالیست در کنگره ۱۹۱۰ کپنهاگ، روزی را به عنوان روز جهانی زن تصویب کردند. در کنفرانس سال ۱۹۱۰ علیرغم تأکید بر اهمیت ایده داشتن یک روز جهانی به عنوان سمبل مبارزه بر علیه ستم بر زن، در مورد تعیین روز مشخص برگزاری آن، کنفرانس به نتیجه ی نرسید و به همین دلیل تا سال ۱۹۲۱ روز اعتراض و نفی ستم جنسی در تاریخهای متفاوتی در یکی از یکشنبه های تعطیل ماه مارچ برگزار میشد.

در روز ۸ مارچ سال ۱۹۱۴، تظاهراتی بزرگی در سراسر اروپا بر علیه جنگ برگزار شد.

۸ مارچ سال ۱۹۱۷ روسیه شاهد بزرگترین تظاهرات زنان با شعار صلح و نان به رهبری آکساندرا کولونتای و کلارا زتکین بود

در سال ۱۹۲۱ کلارا زتکین که این بار یکی از رهبران انترناسیونال سوسیالیست و در راس این کنفرانس بود، ۸ مارچ را به عنوان روز جهانی زن به این کنفرانس جهانی

ادامه: کلارا زتکین...

پیشنهاد و آن را به تثبیت رسانید. دلایل مختلفی که بر مبنای دلایل زیر ۸ مارچ در این کنفرانس انتخاب شد: - ۸ مارچ باید برگزار کنندگانش را به یاد مبارزه قهرمانانه زنان نساجی نیویورک بیندازد.

- در عین حال این روز، روز قیام زنان کارگر پترزبورگ بر علیه رژیم تزار بود. - ۸ مارچ سال ۱۹۱۴ تظاهرات وسیع و فراموش نشدنی از سوی زنان بر علیه جنگ جنبش زنان اروپا به شمار می آمد. از جمله زنانی ۴ کشوری که در برگزاری ۸ مارچ پیشقدم بودند، میتوان از دانمارک، آلمان، اتریش و سوئیس نام برد.

از آن زمان تا امروز، باوجود موانع و مشکلاتی که زنان با آن مقابل اند و علیرغم اینکه در برخی از کشورها برگزاری این روز ممنوع و جرم پنداشته می شود، زنان این روز را به عنوان روز جهانی اعتراض بر ستم جنسی جشن می گیرند با برگزاری تظاهرات، کنفرانسها، تجمعات و جشنها مردان و زنان آزادی خواه این روز را گرمی میدارند.

کلارا در تشکیل انترناسیونال دوم نقش مهمی داشت. او به همراه لوکزامبورگ در کنگره ۱۸۹۸ به مبارزه علیه رویزیونیسم نوع برنشتینی پرداخت. زتکین تا جنگ جهانی اول در تمام کنگره های انترناسیونال دوم شرکت کرد و تا ۱۹۱۹ سال تشکیل انترناسیونال سوم، از فعالترین اعضای حزب کمونیست آلمان بود.

کلارا و روزا برخلاف اکثریت رهبران سوسیال دمکرات ها علیه جنگ موضع داشتند

به همین دلیل کلارا را از سردبیری نشریه "برابری" اخراج کردند. کلارا بعد از تأسیس حزب کمونیست آلمان در ۱۹۱۸ یکی از رهبران اصلی این حزب بود او نقش مهمی در جنبش بین المللی کمونیستی زنان بازی کرد. و جهت گیری های فعالیت آنرا تدوین نمود.

در آلمان طی سال های جنگ، کلارا زتکین در اپوزیسیون فعالیت می کرد و از جمله در رهبری حزب غیر وابسته سوسیال دمکرات نقش فعال داشت. این حزب آلترناتیوی بود که در آوریل ۱۹۱۷ تأسیس شد. وقتی آلمان در نوامبر ۱۹۱۸ تسلیم شد و در پی آن، موجی از قیام های انقلابی سراسر آلمان را فرا گرفت، کلارا و یارانش در ماه دسامبر، حزب کمونیست آلمان را به وجود آوردند. این حزب توانست به فعالیت قانونی خودش، حتی بعد از سرکوب انقلاب در آلمان ادامه بدهد. سکرتریای بین المللی زنان که کلارا در رأس بود به انترناسیونال سوم، کمینترن، پیوست که رهبری اش در دست کمونیست ها بود و در سال ۱۹۱۹ بنا گذاشته شده بود. به سازمان زنان، دفتری در مسکو داده شد.

در کنگره سوم کمینترن ۱۹۲۱، کلارا به رهبری همه عرصه های فعالیت در بین زنان گمارده شد. او سال های آخر عمرش را در شوروی گذراند. کلارا در ۲۰ جون ۱۹۳۳ در سن ۷۶ سالگی در مسکو چشم از جهان پوشید.

منابع:

<http://www.geocities.com/andhg/zetkin.htm>
<http://www.stpress.se/zino.aspx?articleID=8100>
 KPD Tysklands kommunistiska parti

مسو لیت مطالب درج شده در نشریه بر عهده نویسنده گان آن است. تنها مقالاتی که به امضای کارگری خپه منتشر می گردد مبین نظریات رسمی آن می باشد.

دیدار غیر منتظره ی
امپراتور

افسانه خاشع

اول مارچ جورج بوش رئیس جمهور ایالات متحده امریکا وارد کابل شد. امپراتور بعد از ملاقات با نوکران خانه زادش از جمله ارباب کرزی در ضیافتی شرکت کرد که به افتخار ورود "پرمیمنتش" از جانب ارباب عمائم و مجاهدین سربرکف راه دموکراسی چون: ارباب زاده کرزی، "قضاوت پوه مولوی فضل الهادی شنواری" رئیس ستره محکمه، شیخ المشایخ حضرت صبغت الله مجددی رئیس مشرانو جرگه، یونس قانونی رئیس ولسی جرگه، محمد ظاهر "بابای ملت"، برهان الدین ربانی، عبدالرب رسول سیاف، محمد محقق، مارشال قسیم فهیم، احمد ضیا مسعود و کریم خلیلی معاونین اول و دوم رئیس جمهور اسلامی و ... ترتیب یافته بود.

جورج بوش و ارباب کرزی بعد صرف غذا در کنفرانس مطبوعاتی مشترکی شرکت کردند. طی این کنفرانس مطبوعاتی کرزی با سپاس از اربابش مقدم او را نیک خواند و گفت: جای مسرت است که امروز یک دوست و پشتیبان خوب مردم افغانستان را در اینجا در کنار خود داریم، مردم افغانستان بخاطر کمک های شما و مردم امریکا در بازسازی، تامین صلح و حمایت های که از افغانستان نموده اید، سپاسگزار اند.

بوش نیز بنوبه از سفرش به افغانستان ابراز شادمانی کرد و گفت: از پیشرفت های کشور شما ستایش میکنم و پیام من به مردم افغانستان اینست که افتخار داریم در کمک به پیشرفت و آینده بهتر افغانستان سهیم استیم. دموکراسی در کشور شما ریشه میگیرد و این مساله الهام دهنده کشور های دیگر میشود که خواهان آزادی و موکراسی استند.

امپراتور در سخنانش مکرراً از تحقق دموکراسی و از اینکه افغانستان الهام دهنده "آزادی" و "دموکراسی" به سائر ملل است، یاد کرد. نوکرش نیز بوزینه وار در ستایش ارباب میالغه می کرد. بوش این قاتل هزارها انسان از پیر و جوان و کودک افغانی و

ادامه در صفحه ۱۱

ادامه: بازار آزاد پاسپورت

"بازار آزادتر" یکی هم فروش پاسپورت به شیوه سفیران باند مزدور کرزی میباشد. امری که با وجود تأثیر گذاری جدی بر قیمت سرفلی سفارتخانه ها بمثابة یکی از مدارک عایداتی آن، میراث یا ملهم از غارت انقلابی و لیللم هست و بود سفارتخانه های زیر حکم پرچمدارانی چون بیرک کارمل، دکترنجیب الله، نوراحمد نور، اناهیتا راتب زاد، محمود بریالی و نجم الدین کویانی نمیباشد. چه تاریخ اسلام خود بقدر کافی مشبوع از چپاولگری لجام گسیخته، باجگیری و تجاوز بر نوامیس مردم بیگناه قلمرو خلفا بخصوص درامارت نشین های استعمارگران قریش زیرعناوین غنیمت، جزیه، عشر، به غلامی و کنیزی گرفتن بوده و از مزدوران روس درین زمینه قرن ها جلوتر می باشند. یعنی این مجموعه بی از دزدان حرفه بی که بارها رنگ عوض کرده و براحتی با هر استعمارگری جوشیده اند، باوجود غسل تعمید در لوٹ دموکراسی آمریکایی بازهم به اعتبار همان جنایات ضد بشری خود به مقامی رسیده اند.

البته پاسپورت فروشان مذکور نیز با همان شگردهای متداول تولید سرمایاداری، جهت بازار یابی از ریکلام، زد و بند، توطئه و حتی ترور کار میگیرند. بر علاوه آنان از سردی بازار نیروی کار ارزان مهاجر و پناهندگان در جهت گرمی بازار خود سود می برند. این نمایندگان اجیران قراردادی حاکم در کشورما و مداحان و مشاورین داخلی و خارجی آنان مرتباً اوضاع کشور را با عبارات تهوع آور: شانس طلایی توجه "جامعه جهانی" برای بازسازی و نوسازی، امنیت و رفاه بی سابقه، نظام سیاسی دموکراتیک و خلاصه زندگی سعادتبار ایدیل با آهنگ رشد افسانوی ریکلام میکنند.

تا از یکطرف تقدیس تجاوز را بیشرمانه توجیه کنند و از جانب دیگر تبعیدیان بخت برگشته تری را در دام عودت اجباری اندازند.

این در حالی است که در کشور اشغال شده ما بار کمرشکن گرانی حتی اولی ترین نیازهای زندگی وحشت می آفریند، ترویج عمدی فساد اداری بیداد میکند، مراکز تن فروشی در نزدیکی قرارگاه های عساکر اشغالگر و مناطق "ان.جی.او." نشین شهرها که باوجود عشر، ذکات و صدقات مجاهد پرورانه اش بعنوان تلاشی برای ایجاد اشتغال سرمایاداری

کدام نقش قابل توجهی در رفع بحران گسترده بیکاری نداشته است، تولید مواد مخدر که از برکت تجارب انگلیسی و تخم اصلاح شده آمریکایی آن ۶۰٪ عاید ملی کشور و بیشتر از ۸۰٪ نیازهای بازار مصرف جهانی آنرا تأمین میکند و با آنکه چشمگیر ترین پروژه توسعه اقتصادی ره آورد این اشغال خونین برای افغانستان میباشد تا هنوز صرفاً برای ۹٪ مردم زمینه اشتغال را میسر ساخته است، تروریسم پلان شده توسط متجاوزین که باوجود شکنجه گاه ها و زندان های علنی و مخفی شخصی، "ان.جی.او." بی و دولتی روزانه ده ها قربانی از طبقه کارگر و توده های فقیر و گرسنه کشور میگیرد و بر ادعای کاذب امنیت ساخت جارچیان اجیر امپراتوری آدمخوار آمریکا و شرکاً خط بطلان میکشد.

اما همزمان با این وضعیت دولت ها و انحصارات بزرگ سرمایاداری اروپائی با دو مشکل جدی اضافی مواجه اند که یکی ایجاد مانع در برابر ورود سیل آسای نیروهای کار مهاجر و دیگر نشان دادن برکات تجاوزات وحشتبار خویش در معیت اشغالگران جهانخوار بخصوص در عراق و افغانستان. چه آنان با شانه خالی کردن از زیر یوغ باج دهی به اشغالگران، یورش توطئه و ترور اسلامی - آمریکایی دامنگیر خود شان نیز میشود و نشان دادن موفقیت تجاوز نیز حتی از دست یک عیسی مسیح واقعی هم برنماید.

بنابراین یگانه "راه حل" هردو مشکل را دادن قربانی از جمع پناه جویان و پناهندگان می یابند. بهمین دلیل است که حمله گری، تهدید و فشار، نقض قوانین و حقوق بشری مهاجرین و پناهندگان و زیر پا گذاشتن کرامت انسانی آنان هر روز اشکال و ابعاد جدید تری میگیرد. زندانی کردن، لت و کوب، ولچک و زولانه، شکنجه و اخراج اجباری به جرم پناهنده شدن تنها شیوه حکومت قیصرها و هتلرها را تفسیر نمیکند بلکه هماکنون سراسر جهان سرمایاداری بخصوص استعمارگران اروپایی به همین اصول ضد بشری اتکا دارند. دادن جواب غیرمنطقی و متحدالعمل بدون در نظر داشت و بررسی مشکل خاص یک پناه جو، جلوگیری از حق داشتن وکیل، بردن اجباری پناهندگان به سفارت باند تروریستی اسلامی و مافیای مواد مخدر بغرض اخذ پاسپورت، جدا کردن کودکان حتی از والدین قبول شده شان و اعزام آنان بدنیال پاسپورت افغانی، تجدید مصاحبه های مفتضح در ختم هرباری از ویژه های با میعاد محدود، محروم کردن پناه جویان از ابتدائی ترین نیازهای

زندگی و غیره که جلوه های بیشماری از بیدادگری های "دموکراسی" و تمدن بورژوایی را به نمایش میگذارد.

اما دیپلومات های بدون دیپلوم سفارت های "جمهوری اسلامی افغانستان" بخاطر مقدر شدن روزی آنان در چنین باطلاقی خداوندان امپراتوری های سرمایاداری جهانی را شکر میگویند و بغرض جلوگیری از ضیاع وقت تنگ خود هیچگونه ضابطه و اصولی را حین اجرای پاسپورت نمی شناسند. مخصوصاً سفارت های مقیم آلمان و ناروی که برسم برادران طالب خود به هر کلمه گوی حاضر و یا غایبی که خود و یا فوتوی شان قیافه شرقی داشته باشند پاسپورت افغانی صادر می کنند. حتی در صورتیکه شخص ناگذر ساخته شده به اخذ پاسپورت را بجرم پناهنده بودنش با دست های ولچک زده آورده باشند، امضاً برگه درخواست کذابی را خود با حمله گری بیشرمانه بی بر وی تحمیل میکنند. ولی چه پاسپورت غیابی اجرا شود و یا حضوری فقط یک شرط حتمی است و آن اینکه پول مروجی طوری در "ترازوی کرزی" گذاشته شود که پله قیمت سیاه آن حداقل ده مرتبه سنگینتر از پله قیمت رسمی آن باشد.

ادامه: دیدار غیر منتظره ...

عراقی و نماینده و مجری بربریت نظام سرمایه داری در جهان که جز فقر، تنگ دستی و ارتجاع ارمانی برای بشریت نداشته است، اگر به اندازه یک جو شرافت داشت از بگرام تا مقر ارباب کرزی برفراز کابل با چشم باز ماحصل و نتایج پیاده شدن "دموکراسی" در افغانستان، مجریان و عاملین آن، یاران دیروزی جنگ سرد امپریالیسم آمریکا، که امروز با سخاوت بی نظیر از جانب بوش به سیاق گذشته که به دار و دسته های ارتجاع اسلامی "مبارزین آزادی" اطلاق می شد، مجری "دموکراسی" و جامعه شگوف و الگو سائر ملل خوانده می شود، را می دید. ویرانه های کابل، وجود بالغ به شصت هزار کودک خیابانی، فقر، فحشا، سنگسار زنان، زندانهای قرون وسطائی که بخش از باشندگانش را کودکان، سی کودک زندانی در زندان پلچرخ لاید بجرم تروریسم، تشکیل می دهند و سرانجام حاکمیت ارتجاع قومی - اسلامی بخشی کوچکی از دست آورد های دموکراسی و دموکراسی خواهی بوش و ایادی محلی اش در افغانستان است.

**Worker
of the
world
unite!**

Kargari Sapa 6

Workers Socialist organization of Afghanistan
www.asrejadid.org

Monthly political Newsletter

Issue 6

March 2006

"سال نو"

ظاهر اطهری

هر "سال نو"

نو نیست.

تغییر تقویم است، تغییر نمبر

۸۵ جای ۱۸۴ میگیرد

مثلا:

"شغال" جای سگ "زرد" را

هر "نوروز" روز نو نیست،

تمدید کهنه است

برای ستمدیده گان:

تمدید مدت ستمکشی

برای ستمگران:

تمدید مدت ستمگری.

.....

همه، اما تجلیلش می کنیم

کسی به امید شکستن زنجیر

و یافتن یک لقمه نان

کسی در طمع سود بیشتر

و تعمیر یک زندان جدید

**هر کسی دوکلام در باره
تاریخ بداند می فهمد که
تغییرات اجتماعی بزرگ
بدون جوش و خروش
زنان ناممکن است.**

به نقل از نامه مارکس به

کوگلمان

رفع کلیه اتهامات از دستگیرشدگان روز
کارگر سفز

زنده باد همبستگی جهانی طبقه کارگر!

زنده باد سوسیالیسم!

سازمان سوسیالیستهای کارگری افغانستان

14 فبروری 2006

**در همبستگی و حمایت از
مبارزات طبقه کارگر
ایران!**

طبقه کارگر ایران بپاخواسته است و گامهای استواری را در تقابل با رژیم اسلامی سرمایه و در جهت استحکام مبارزاتی اش برمی دارد و می رود که در معادلات تحولات سیاسی ایران نقش اساسی و ارزنده ی را ایفا کند. سهمی که تبلورش را می توان در استقامت و پایداری کنونی این طبقه و کسب حمایت جهانی از مبارزات و خواست های برحق جاری اش مشاهده کرد.

15 فبروری از جانب "کنفدراسیون بین المللی اتحادیه های آزاد" و "فدراسیون اتحادیه های جهانی" بعنوان روز همبستگی جهانی با جنبش کارگری ایران اعلام شده است. همبستگی جهانی با کارگران ایران و دفاع از خواستها و مطالبات برحق شان امریست انسانی و شریف. سازمان سوسیالیستهای کارگری افغانستان در ضمن حمایت کامل از این فراخوان، از تحقق مطالبات و خواستهای زیر حمایت می کند:

برسمیت شناختن حق تشکل مستقل کارگران در ایران

آزاد کردن منصوراسانلو و کلیه کارگران دستگیر شده سندیکای شرکت واحد

پذیرش حق داشتن سندیکا از طرف مدیریت شرکت واحد

برسمیت شناختن حق قرارداد دسته جمعی

پرداخت دستمزدهای عقب افتاده کلیه کارگران و اعضاء سندیکا

حق بازگشت بدون قید و شرط کارگران اعتصابی شرکت واحد به سر کارهای شان

**کارگری خپه در جهت بسط
و گسترش باورهای
آزادیخواهانه**

**سوسیالیستی تلاش می
نماید و از این طریق می**

خواهد سهم در تقویت جهت

گیری سوسیالیستی

مبارزات اجتماعی و

تکامل آن ایفا نماید.

سردبیر: افسانه خاشع

هیئت تحریر: شمیر هادی،

کاوه امید، ح بریالی

kargari@gmail.com